

Extranjeras, Sofia 1960. Traducida por Teodoro P. Neikov, Todor Zenkov y Zvetan Gueorguiev. *Bulgarian Short Stories*, Foreign Language Press, Sofia 1960. Translated by Marguerite Alexieva and Marko Mintoff.

Антологията съществува и в по-широк вариант, от деветнайсет автори, се публикува на френски и на немски: *Auteurs bulgares*, Éditions en Langues Étrangères, Sofia 1960. Traduit par Katia Ninova, Violetta Ionova et Boris Nanov. *Bulgarische Erzählungen*, Fremdsprachenverlag, Sofia 1960.

Подборът на разказите е един и същи във всичките чуждоезикови издания.

Авторите, образуващи новия официален български литературен канон, който диктува тогавашният секретар на Съюза на българските писатели са следните (в скобите са четиримата прозаисти, които липсват в съкратеното испанско и английско издание):

Иван Вазов, (Георги П. Стаматов), Антон Страшимиров, Елин Пелин, Йордан Йовков, Людмил Стоянов, Георги Караславов, (Ангел Каралийчев), Светослав Минков, Орлин Василев, Илия Волен, Мария Грубешлиева, Емилиян Станев, Стоян Даскалов, (Крум Григоров), (Иван Мартинов), Павел Вежинов, Емил Манев, Петър Незнакомов.

Следващата година, 1961, "Editorial de Libros en Lenguas Extranjeras" представя пак испанския превод на „Под игото“ и други стари и нови преводи на испански от Тодор Нейков на произведения на Емилиян Станев, Елин Пелин...⁴ Тоест на автори, провъзгласени за канонични и включени в горния списък.

Засега го няма Димитър Димов – но в края на краищата и той се появява в превод на испански, пак на "Editorial de Libros en Lenguas Extranjeras", със своето капитално дело Тютюн през 1966 – годината на смъртта на Димов, петнайсет години след първото му издание. Няма съмнение, че става дума за превод на "пълното" Димово произведение (изд. 1954), заради което испанският превод обхваща 1000-страничен том.

⁴ Галвес, Фр. Цит. съч., 77-78.